

เทศน์อบรมคณะพระจันโทปมาจารย์ จ.นครพนม
เมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐ (บาย)

สู้กับกิเลส

ตอนเราไปเที่ยวกรรมฐานไปคนเดียวเรานะ ไปพักที่ศรีเวินชัยก็พักนะแต่ไม่นาน เข้าป่าพักชั่วระยะ สามผง เข้าไปพักกับอาจารย์บุญมา สามผง เข้าป่าแถวนั้นละเที่ยว เราไปคนเดียวของเราหรอก กรรมฐานมีแต่กรรมฐานผู้เดียวนะนี่ ออกรบออกคนเดียวๆ ตลอด ไม่มีใครติดตามได้หรอก ที่พักเครื่องชั่วระยะๆ ก็ไปพักที่เวินชัยบ้าง พักสามผงบ้าง เข้าป่าๆ เรื่อย ที่ไหนบ้างนะ พักหลายแห่งอยู่นะ ลืมเสีย ตั้งแต่พ.ศ. เท่าไรน้อ ๘๗ - ๘๘ นะ ย่านนั้นละ ตอนนั้น สงครามก็รู้สึกว่ายังมีอยู่เล็กน้อยนะ

เราไปเที่ยวกรรมฐานแต่ก่อน สามผงก็ท่านอาจารย์บุญมา ส่วนตอนนั้นท่านอาจารย์ เกิง อยู่ทางชลบุรี ศรีราชา ทางบางพระทางนั้น อยู่ทางนั้นเราก็เคยพบกับท่านอยู่ทางนั้น เพราะเรานี้มันเที่ยวทั่วโลก อยู่ที่ไหนก็พบกันอยู่เรื่อย ท่านอาจารย์เกิงอยู่ทางนั้นก็เคยพบ มาทางนี้เราก็ไปทางสามผง ไปเที่ยวกรรมฐาน (ท่านอาจารย์เกิงเคยไปเชียงใหม่ ไปหาท่าน อาจารย์มั่นอยู่เชียงใหม่) ท่านไปหากันตอนไหน เราลืมๆ เสีย ตอนนั้นท่านอาจารย์เกิง ท่านอยู่ทางเมืองชลนะ อยู่ทางเมืองชล พบกันตั้งแต่อยู่โน่น ก็พบกันอยู่ ชั่วระยะ ไม่ได้พบ นานหรอก ท่านอาจารย์เกิง

ทางภาคกลาง ทางเมืองชล ก็ท่านอาจารย์เกิง ไปบุกเบิกทางนั้น ให้ทางนั้นได้รู้ ประสีประสา ทางด้านปฏิบัติธรรม สำนักท่านอาจารย์เกิง ก็ไปอยู่ที่นั่นหลายแห่ง เราไป เห็นหมด ตั้งแต่เที่ยวอยู่ย่านบางพระ แล้วก็บริเวณแถวนั้นสร้างวัดสร้างวา เราไปเที่ยวแถว นั้นเห็นหมดละ เห็นรอยมือของท่าน ลูกศิษย์ลูกหาของท่าน ก็ยังอยู่ทางนั้น ยังมีเยอะอยู่ ภาคกลางภาคอะไร เป็นลูกศิษย์อยู่แถวนั้น

ก็ดีมาได้มาพบกัน เราก็เฒ่าแก่ขนาดนี้แล้ว ตั้งแต่ก่อนนี้ หมายถึงการเสาะแสวงหาธรรมแต่ก่อน พบกันอยู่ทุกแห่งทุกหนในป่าในดง อย่างคำพั้นนี้เป็นเณร ตอนเราไปเที่ยวอยู่ทางศรีเวินชัยหรือบ้านดงน้อยก็ไม่ว่า บ้านศรีเวินชัยหรือบ้านดงน้อยใช้ไหม นี้ละ เป็นเณร เณรคำพั้น แต่ก่อนเราไปพักอยู่นั้น ไม่นานหรอก เราพักชั่วกาล สามผง เราก็พัก กับท่านอาจารย์บุญมาตอนนั้น แล้วก็ไปไหนต่อไหน มันไม่แน่หรอกเรา การเที่ยววะ เรา ผ่านที่ไหน พักที่ไหน พอรู้จักว่าพักที่นั่นที่นี้ไป

ตั้งแต่หยุดเรียนก็ออกเลยไม่ได้สอนใคร พระผู้ใหญ่ท่านจะให้สอนนักเรียน สอนบาลี ไม่เอาเลยนะ ปิด เพราะเรามุ่งมั่นต่อ พุดง่าย ๆ ว่า มุ่งมั่นต่อแดนนิพพานเท่านั้น เรียนหนังสือ จิตมั่นก็พันอยู่กับแดนนิพพาน อ่านหนังสือไป จิตมั่นดูตมมันตี๋ม ดูตมตี๋ม ๆ อยู่ นั่นละ ความสงสัยมรรคผลนิพพานมันก็ดับคลานไปด้วย จึงได้ว่า ขอให้ได้พบครูบาอาจารย์องค์ไหน ที่เป็นที่แน่ใจ บอกให้เป็นที่ตายใจนอนใจ แน่แล้วว่ามรรคผลนิพพานมีอยู่ เราจะมอบกายถวายตัวต่ออาจารย์องค์นั้น จากนั้นเราจะเอาตายสู้เลย พอหยุดเรียน มา ก็เข้าหาพ่อแม่ครูจารย์มั่น ตอนนั้นท่านอยู่บ้านโคกนามน ไปท่านก็ใส่เปรี้ยว ๆ เหมือนว่ามรรคผลนิพพานนี้เปิดจำให้เห็นอยู่ ลงใจ

นั่นละการประกอบความเพียรจึงเอาตายเข้าว่าเลยทีนี้ เพื่อมรรคผลนิพพานอย่างเดียว หายสงสัยแล้วเรื่องมรรคผลนิพพานมีหรือไม่มี พ่อแม่ครูจารย์มั่นเปิดให้แล้ว ท่านเอาเรดาร์จับละ เข้าไปหาท่าน เพราะเป็นความตั้งใจอย่างรุนแรง คิดดูจะให้สอนใครไม่ยอมสอน ทางฝ่ายนักเรียนก็ไม่สอน บาลีก็ไม่ยอมสอน จะสอนตัวเองบอกอย่างนั้น มุ่งต่อนิพพานอย่างเดียว แล้วมุ่งอย่างแรงกล้าด้วย มากี่บึ่งเข้าหาพ่อแม่ครูจารย์มั่น บ้านโคกนามน

ไปหาท่าน ๆ ก็เปิดให้ฟังอย่างชัดเจน ถึงใจ พอถึงใจแล้วที่มันถึงเอาใหญ่เลย เพราะนิสัยหลงตาไม่ค่อยเหมือนใครง่าย ๆ นิสัยจะว่าเด็ดเดี่ยว ผาดโผนได้ทั้งคู่ เด็ดก็เด็ด ผาดโผนก็ผาดโผน จนพ่อแม่ครูจารย์ได้รั้งเอาไว้ ๆ ความเพียรของเรา รั้งเอาไว้ เช่น นั่งตลอดรุ่งอย่างนี้ ฟาดเสียจนก้นแตก ฟิงซิ นั่งภาวนาจนก้นแตกตลอดรุ่ง ๆ ๙ คืน ๑๐ คืน ท่านรั้งเอาไว้ นั่น

คำว่ารั้งเอาไว้ ท่านยกข้อเปรียบเทียบ นายสารธิ์ฝึกม้า ท่านไม่ได้บอกตรง ๆ หรือกม้าตัวไหนที่มันคึกคะนองมาก ผาดโผนโจนทะยาน ไม่ยอมฟังเสียงเจ้าของแล้ว เจ้าของเขาต้องฝึกอย่างหนักเลย ไม่ควรให้กินหญ้า ไม่ให้กิน ไม่ควรกินน้ำ ไม่ให้กิน แต่การฝึกเอาอย่างหนัก เอาจนม้าค่อยลดพยศลง ๆ การฝึกเขาก็ค่อยลดลง ๆ จนกระทั่งม้าใช้การใช้งานได้เป็นธรรมดา การฝึกก็เป็นธรรมดาไป ท่านพูดเท่านี้พูดให้เราฟัง

พอเราไปเล่าภาวนาให้ท่านฟัง แต่ละครั้งเล่าด้วยความผาดโผนนี้ มันรู้จริง ๆ อยู่ในใจ ถ้าขึ้นไปหาท่านธรรมดาก็เหมือนผ้าพับไว้ เพราะความเคารพนบอบ เหมือนผ้าพับไว้ ๆ พอเอาธรรมออกซิ มันเหมือนแฮมเปี่ยนนะ ก็มันรู้จริง ๆ เป็นขึ้นมาจริง ๆ เสียงมันก็ลั่นเลย ท่านก็พอใจ ๆ หนักเข้า นั่งตลอดรุ่ง ๆ จนก้นแตก ท่านก็รั้ง รั้งเรื่องการฝึกม้า เรา

ทันที แต่เรายังเสียดาย เคยพูดอยู่ว่า ท่านว่าสารตีฝีกม้า ฝีกอย่างนั้น ๆ อยากให้ท่านถอยมามาก โઈหมาตัวนี้มันฝีกยังง ฝีกเจ้าของ อยากให้ท่านว่าอย่างนี้ ท่านไม่ว่า เข้าใจไหม

พูดอย่างนี้ มันก็ออกทั่วประเทศชนะนี้ พูดก็เพื่อประโยชน์ส่วนรวมด้วย ส่วนของเรา ก็เป็นของเราไป ส่วนรวมก็ให้เป็นรวมไป ให้เป็นภาษารวม เราพูดที่ไหน ออกทันทีเดี๋ยวนั้น วิทยุตอนเช้า พอมานั่งปั๊บ พอฉันเสร็จ นี่จะมา (ไมโครโฟน) ตรงนี้ปั๊บ เลยออกทั่วประเทศ เป็นอย่างนั้นตลอดมา แล้วฟังทั่วกันทั่วประเทศ ทุกเช้า ๆ เป็นประจำ

วันนี้ลูกหลานทั้งหลายมาเยี่ยมหลวงตา แต่ก่อนหลวงตาก็เป็นพระหนุ่มน้อย เหมือนกัน ออกภาคปฏิบัติ เรียนก็เรียนเพื่อสอนตัวเอง ไม่ได้เรียนเพื่อสอนใคร ท่านให้สอนนักเรียน ไม่เอา พอเรียนจบประโยคแล้ว เป็นมหาแล้ว จะให้สอนบาลี ไม่เอา มุ่งหน้าที่จะสอนตนอย่างเดียว นั่นละที่นี้จึงได้ออก เป็นภาคปฏิบัติ ลูกหลานจะถือเป็นคนดี ตัวอย่างก็ได้แล้ว ไม่สงสัยในปฏิปทาของเรา ว่ามีความบกพร่องอ่อนแอต่ออะไร ไม่มี มีแต่เข้มข้น ๆ ชะ ๆ เราพิจารณาย้อนหลังหาความเพียรของเราว่า ตรงไหนที่มันอ่อนแอ ท้อแท้ เหลวไหล ไม่มีเลย มีแต่ชะ ๆ โถ ขนาดนั้นมันทำได้ ๆ เรื่อยมานะ

จนกระทั่งมาวาระสุดท้าย การพัดกับกิเลส เป็นเวลา ๙ ปีพอดี ตั้งแต่พรรษา ๗ ออกพรรษา ๑๖ นั่นละพรรษา ๑๖ เป็นเดือนพฤษภาคม วันตัดสินกัน เดือนพฤษภาคม วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ หลังวัดดอยธรรมเจดีย์ จ.สกลนคร นั่นละเป็นที่ตัดสินกันกับกิเลส ขาดสะบั้นลงในวันนั้น เป็นเวลาเท่าไรปี ๕๖ -๕๗ ปีแล้วมัง ตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ หลังวัดดอยธรรมเจดีย์ เวลา ๕ ทุ่มเป้งเลย กิเลสขาดสะบั้นจากใจ เหมือนฟ้าดินถล่มเลย เทียวนะ

นี่ละพูดให้ลูกหลานฟัง เพื่อเป็นคนดีเครื่องเตือนใจ เราปฏิบัติได้เอารอดเป็นรอด ตาย เตนตายไปเรื่อย ๆ ละ การปฏิบัติที่ว่า อ่อนแอท้อแท้ เราพิจารณาย้อนหลัง ไม่เห็น ไม่มี มีตั้งแต่โอโห ชะ ๆ อย่างนั้นก็ทำได้ ๆ เรื่อยมาเลย จนกระทั่งถึงวันนั้นแหละ วันที่ว่าเป็นวันตัดสิน ตั้งแต่วันนั้นมา โลกธาตุนี้กระจำงแจ้งไปหมดเลยจนปัจจุบันนี้ นิพพานเที่ยง ๆ เลย ทุกอย่างกระจำงอยู่ตลอดเวลา ยืนเดินนั่งนอน กระจำงตลอดเวลาในหัวใจ หัวใจไม่มีอริยาบถ ไม่มียืน มีเดิน มีนั่ง มีนอน จำอยู่ตลอด ถ้าว่ายืนก็จำ เดินก็จำ นั่งก็จำ นอนก็จำ หลับก็จำ ตื่นก็จำ เรียกว่าจิตบริสุทธิ์เต็มที่ สว่างจ้าครอบโลกธาตุ เรายอมรับทันที

พระพุทธเจ้ามีที่พระองค์ เป็นอันเดียวกันหมดเลย เหมือนน้ำในมหาสมุทร ฝนจะตกมาจากเมฆก้อนใด ๆ หยดใด ๆ ก็ตาม ตกลงมาถึงมหาสมุทรแล้ว เป็นน้ำมหาสมุทรด้วยกันหมด นี่ฉันใดก็เหมือนกัน จิตใจเมื่อบำเพ็ญเข้า ๆ เรื่อย ๆ คำว่าบำเพ็ญนี้มันหลาย

ท่านหลายคนบำเพ็ญเข้าไปด้วยกัน ๆ พอลงถึงนี้แล้ว ถึงวิมุตติ น้ำมหาวิมุตติมหาานิพพาน พอเข้าถึงนั้นแล้ว จำเป็นอันเดียวกันหมดเลย ไม่ถาม พระพุทธเจ้าองค์เช่นไร ไม่ถามท่าน ละ มันเป็นอันเดียวกันแล้ว เหมือนน้ำในมหาสมุทร จะถามว่าเม็ดใด ฝนมาจากเมฆก้อนใด ไม่ต้องถาม มองไปเป็นน้ำมหาสมุทรอันเดียวกันหมด จิตนี้เมื่อเข้าถึงชั้นบริสุทธิ์ ชั้นธรรมธาตุแล้ว เป็นอันเดียวกันหมดเลย ไม่ถามหาพระพุทธเจ้าองค์เช่นไร ไม่ถาม มันเป็นอันเดียวกัน คือ น้ำมหาวิมุตติน้ำมหาานิพพาน เป็นอันเดียวกัน เช่นเดียวกับน้ำมหาสมุทร ทะเลหลวงเรานั้นละ

เวลาปฏิบัติถึงขั้นนั้นแล้ว ไม่ถามหาพระพุทธเจ้า มันเป็นอันเดียวกันถามหากันหาอะไร พระพุทธเจ้ามีกี่พระองค์ ดูน้ำในมหาสมุทรทะเลหลวงก็แล้วกัน น้ำมหาวิมุตติมหาานิพพานกว้างขนาดไหน ยิ่งกว้างกว่านั้นอีก บรรลุตรัสรู้ธรรมมาเรื่อย ๆ ตั้งแต่พระพุทธเจ้าอรหันต์ลงมาเรื่อยจนกระทั่งถึงขั้นปัจจุบันนี้ แล้วจะไม่มากยังงัย ท่านผู้หลุดพ้นจากทุกข์เป็นน้ำมหาวิมุตติมหาานิพพานด้วยกัน นี่ละการปฏิบัติธรรม นี่ได้เป็นพยานแล้ว จึงไม่ต้องถามใคร ไม่สงสัยในเรื่องการปฏิบัติธรรม เราสุดขีดสุดแดน วุสิต์ พุทธุมจริย์ กตฺ กรณีย์ เต็มหัวใจแล้ว

การรบราฆ่าฟัน การทำข้าศึกศัตรู เรื่องหนักขนาดไหน ไม่มีอะไรเกินการฆ่ากิเลส เมื่อการฆ่ากิเลสเสร็จสิ้นลงไปแล้ว ท่านจึงว่า วุสิต์ พุทธุมจริย์ พรหมจรรย์ได้อยู่จบแล้ว ก็คือว่า งานรื้อภพหรือชาติ รื้อวิภูสงสาร คือ งานถอนกิเลสออกจากใจ ได้สิ้นสุดลงไปแล้ว ต่อจากนี้ไปจะไม่มี การรบราฆ่าฟันกับกิเลสอีก จะไม่มีกิเลสตัวใดเข้ามาทำให้เกิดเรื่องเกิดราวอีก จำไปเลย นั้น

การปฏิบัติธรรม ให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ลูกหลานทั้งหลายทราบ แต่ก่อนเราเคยคิดเมื่อไรว่าจะได้สอนโลกขนาดนี้ เราก็คือเป็นหลวงตาบัว มหาบัวอยู่ในป่าในเขา ไปเที่ยวกรรมฐาน ไปเที่ยววงศ์เดี่ยว ๆ จะเด็ดตลอดนะ ไม่มีคำว่าอ่อนแอท้อแท้ ไปที่ไหนไปหมด หากไปองค์เดี่ยว ๆ พัดกับกิเลสป่าช้าอยู่กับเราวั้นเลย ไม่ได้ไปเกี่ยวข้องกับใคร ไม่เอาใครเป็นที่พึ่ง เอาธรรมเท่านั้น เป็นกับตายเอาธรรมเป็นที่พึ่ง เอาเป็นกับธรรม ตายกับธรรม ชัดกันเลยแหละเรื่อยมา ก็เดชะอยู่นะจิตใจก็ค่อยเลื่อนขึ้น ๆ

จนกระทั่งถึงที่วานี้ละ เลื่อนขึ้น ๆ สุดท้ายก็อยู่วัดดอยธรรมเจดีย์ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๓ เวลา ๕ ทุ่มเป้ง นั้นละจิตที่กิเลสขาดสะบั้นลงจากใจ ประหนึ่งว่าฟ้าดินถล่ม ร่างกายเรานี้กระเด็นเลยเชียวนะ มันรุนแรงขนาดนั้นอำนาจของกิเลส เวลาขาดจากใจออกไปแล้ว ร่างกายนี้กระเด็นเลยเหมือนว่าฟ้าดินถล่ม รุนแรงมากขนาดนั้นละ ตั้งแต่นั้น

มาแล้วที่นี้ไม่มีอะไรที่จะมารบกวนใจ เรียกว่าหมดทุกข์โดยประการทั้งปวง ทุกข์ทางใจไม่มี ตั้งแต่กิเลสตัวสร้างทุกข์ ขาดสะบั้นลงไปจากใจ ทุกประเภทของกิเลสแล้ว คำว่าบรมสุขไม่ต้องถาม บรมสุขเต็ม นั้นละนิพพานเที่ยง อยู่ที่ตรงนั้นแหละ นี่ละเราปฏิบัติมา จากนั้นมาแล้วก็สอนโลกเรื่อย ๆ มา

ต้นเหตุที่จะได้สอนโลกก็เกี่ยวกับโยมแม่ เปิดเสียให้ฟังให้ชัดเจน อยู่ที่ห้วยทรายใต้ ๔ ปี นิमितก็มาปรากฏเกี่ยวกับโยมแม่ อ้าวแล้วกัน ยังไงกัน มันก็ทราบชัดเจนมาจากนั้นแล้ว นี่เราจะไปไหนไม่ได้ละ ไปตามลำพังเราให้สะดวกสบาย อย่างที่จิตมันสะดวกสบายแล้ว ไม่มีอะไรบกรวนนี้ไม่ได้ เวลานี้เกี่ยวข้องกับโยมแม่ จะต้องไปเอาโยมแม่บวช นั้น มันเป็นแล้วในจิต ใครเชื่อในความรู้ของเจ้าของ ที่ภาวนารู้ขึ้นมา นี่ก็ออกมาเอาโยมแม่บวช โยมแม่ก็บวชอย่างง่ายตายปีเดียว บวชเลย

นั่นละที่อยู่กับโยมแม่ มาเกี่ยวข้องกับประชาชน ก็มีโยมแม่เป็นเหตุ ไม่เช่นนั้นไม่ได้ เกี่ยวง่าย ๆ ละ เพราะอยู่ในป่าในเขาเป็นประจำ พอเอาโยมแม่มาบวช ผูกมัดแม่ไว้แล้ว ลูกไม่ต้องผูกต้องมัด มันก็อยู่เอง ไซ้ไหมละ เช่น วัวมันมีลูกก็ตัว มัดแม่มันไว้แล้ว ลูกมันก็ป่วนเปี้ยน ๆ อยู่กับแม่ อันนี้แม่เอาเชือกมัดคอเรา เราก็ก็นอนไม่ได้เรื่อยมาจนกระทั่งทุกวันนี้

นี่การปฏิบัติธรรม ให้ลูกหลานทั้งหลายได้นำไปปฏิบัติ อย่างอนใจนะ มรรคผลนิพพานเป็นปัจจุบันธรรม อกาลิโก ไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลา ขอให้นำไปปฏิบัติ บาบกิเลส ตัณหาก็คือเป็นอกาลิโกเหมือนกัน ธรรมก็เป็นอกาลิโก สร้างบาปเป็นบาป สร้างบุญเป็นบุญ ขึ้นทันทีทันใดในปัจจุบันนั้นทุกราย ๆ ไป ไม่มีว่าครีว่าล้าสมัย มันพอ ๆ กัน เสมอกัน จึงว่าอกาลิโก ให้นำไปประพฤติปฏิบัติ นี่ก็ได้ปฏิบัติแล้ว จนหายสงสัยแล้วในโลกนี้ เราบอกชัด ๆ สมเหตุสมผลที่เราปฏิบัติมา เราหายสงสัย ทุ่มเทมาขนาดไหน กำลังวังชา เหตุขนาดไหน ผลก็เป็นขนาดนั้นแล้ว สมดุลกันไม่มีที่ต้องติ ทางฝ่ายเหตุก็นั่งภาวนาจนกันแตก แน่เป็นยังงี้ฝ่ายเหตุ หนักหรือไม่หนัก ฝ่ายผลก็ฟ้าดินถล่ม จะว่าอะไรแตก ก็มีแต่กิเลสแตกเท่านั้นแหละ จากนั้นมาก็สอนโลก โดยไม่มีอะไรมาพัวพันภายในจิตใจเลย สว่างแจ่มตลอดทั้งวันทั้งคืน

นี่ละธรรมของพระพุทธเจ้า เป็นปัจจุบันธรรม ไม่มีคำว่าครีว่าล้าสมัย ศาสนาล่วงเท่านั้นปี เท่านั้นเดือน แล้วมรรคผลนิพพานจะค่อยสั้นค่อยสุดลงไปอย่างนั้น เป็นเรื่องของกิเลสตาบอด คนตาบอดมันหลอกลวงจอมปราชญ์คนตาดีทั้งหลาย พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านไม่ได้เชื่อนะ นอกจากท่านสลัดสังเวช กับความตาบอดอวดตนว่าดี อวดตนว่ารู้

ว่าฉลาดเท่านั้น ไม่เป็นอย่างอื่น โลกเวลานี้กำลังตาบอด แล้วอวดตัวเอาความตาบอด เอา
 มูตรเอาคุณไปอวดอรรถอวดธรรม เหยียบบรรดเหยียบธรรม ว่ามรรคผลนิพพานไม่มี บาป
 บุญไม่มี นรกไม่มี สวรรค์ไม่มี นิพพานไม่มี นี่ละมันกำลังเหยียบหัวพระพุทธเจ้า ที่ตรัสไว้
 ชอบแล้วด้วยสวากขาตธรรม มันไปเหยียบหมด ไม่ให้มี

สิ่งที่มีก็คือความโลภเต็มหัวใจ ความโกรธเต็มหัวใจ ราคะตัณหาเต็มหัวใจ ความ
 วุ่นวายเต็มหัวใจตลอดเวลา บางรายนอนไม่หลับ เพราะกิเลสกวณ นี่ละสิ่งที่มันถือว่าเลิศ
 มันเลิศอยู่อย่างนี้ มันไม่ได้เซ็ดหลาบอ้อมพอนะโลกอันนี้ เพราะฉะนั้นมันจึงตายกองกันอยู่
 อย่างนี้ตลอดไป ถ้าใครไม่มีธรรมพิตตัวออกให้หลุดพ้นจากสิ่งเหล่านี้ จะตายกองกันไปไม่
 มีกำหนดกฎเกณฑ์

ขอให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้ ธรรมเท่านั้นเป็นเครื่องจุดลากออกจากกองทุกข์
 กิเลสจุดลากลง ธรรมะเป็นเครื่องจุดลากขึ้น ขอให้พากันประพฤติปฏิบัติศีลธรรมให้ดี นี่
 จะว่าเป็นพยานของพี่น้องทั้งหลายก็ได้ เราหายสงสัยแล้ว การเสาะแสวงหาอรรถหาธรรม
 เพื่ออดีตเราไม่มีในหัวใจ หมดทุกสิ่งทุกอย่าง ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้ว เรียกธรรม
 ธาตุ กระจ่างแจ่มอยู่ทั้งวันทั้งคืน การเป็นการตายไม่เห็นมีความหมาย เป็นเรื่องธาตุเรื่อง
 ชันธ์ ยังมีชีวิตก็อยู่ไปอย่างนี้ ตายก็ไม่เห็นมีอะไรแปลกต่าง ก็มีแต่ธาตุ ๔ ดินน้ำลมไฟ ใน
 ร่างกายของเรา มันแตกกระจายออกไปจากส่วนผสม ลงไปหาธาตุเดิมของเขา ส่วนจิตที่
 เป็นจิตตวิมุตติ เป็นธรรมธาตุก็เป็นธรรมธาตุอยู่ในธาตุชันธ์ ออกจากธาตุชันธ์แล้วก็
 เป็นธรรมธาตุโดยลำพังตนเอง ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรซึ่งเป็นสมมุติ มีธาตุชันธ์เป็นต้น นั่นจิตถ้า
 ฟอกให้บริสุทธิ์แล้ว เป็นอย่างนั้นนะ

พากันตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติ นี่เอาจริงเอาจังมาก พระเณรในวัดนี้ก็เหมือนกัน
 เข้มงวดกวดขันตลอดเวลา พระเณรในวัดนี้จะอ่อนแอไม่ได้ เราเป็นผู้ปกครอง มีมากมี
 น้อยการประพฤติปฏิบัติศีลธรรมให้สม่ำเสมอทั้งหมด อย่ามาโอ้อ้อๆ เก๋ๆ กังๆ ไม่ได้กับ
 เรา ไล่หนีทันทีเลย เราไม่เคยย่อหย่อนกับกิเลสฉันใด การแนะนำสั่งสอนผู้อื่น ไม่ให้ย่อ
 หย่อนกับการแก้กิเลสก็เหมือนกัน อ่อนแอไม่ได้ เป็นเรื่องของกิเลส เข้มแข็ง หนักเอาเบา
 ตลอดเวลา นั่นเรียกว่าสู้กับกิเลส พากันจำเอานะ วันนี้ก็พูดเพียงเท่านั้นละ พูดอะไร มันก็
 เห็น้อยมากแล้ว

พูดท้ายเทศน์

เงินจำนวนเหล่านี้ ทองคำที่เราได้พาพี่น้องทั้งหลายช่วยชาติในคราวนี้ ได้ทองคำ
 ๑๑,๕๕๐ กิโล ทองคำที่พาพี่น้องทั้งหลายช่วยชาติคราวนี้ได้เข้าสู่คลังหลวง เป็นน้ำหนัก

ทองคำ ๑๑,๕๕๐ กิโล ได้มากอยู่นะ ฟังชื่ทองคำตั้งหมื่นกิโล ๑,๐๐๐ กิโล ๕๐๐ กิโล ๕๐ กิโล ขนาดนั้นละ ส่วนดอลลาร์ได้เข้าคลังหลวง ๑๐ ล้าน ๒ แสนกว่า เงินไทยออกช่วยชาติทั่วประเทศไทย มีการก่อสร้างนั้นนี่ตลอด แล้วเอาเงินดอลลาร์เข้ามาช่วยกัน สำหรับทองคำเข้าคลังหลวงหมด ดอลลาร์เข้าเพียง ๑๐ ล้าน ๒ แสนกว่า นอกนั้นก็ออกมาช่วยเงินไทยช่วยโลก กรุณาทราบตามนี้

เงินที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคมานี้ บริสุทธิ์สุดส่วน หลวงตาไม่แตะแม้บาทเดียวเลย ออกช่วยชาติ ด้วยความบริสุทธิ์เต็มทีตลอดมา กรุณาทราบไว้แบบนี้ จะหาที่ไหนอีกไม่ได้แล้ว ไม่ใช่ยกยอตัวเองนะ การที่ผู้นำนำด้วยความบริสุทธิ์ทุกสิ่งทุกอย่างอย่างนี้หายาก เราอยากจะทำจะไม่มีนะ อันนี้มี เพราะเหตุไร เพราะจิตใจนี้บริสุทธิ์ เมตตาธรรมด้วยความบริสุทธิ์ใจ ออกจึงออกด้วยความบริสุทธิ์ทุกอย่าง ไม่มีมลทินมัวหมองเลย เราชุ่มเย็นใจเราที่ได้ช่วยพี่น้องทั้งหลายตลอดมา เพราะเราพอแล้ว แบบตลอด ไม่ได้มีกานะ เหล่านี้ที่ได้มามากน้อย ออกหมด กรุณาทราบตามนี้ทั่วหน้ากัน

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ